

En mystiker skriver om prästerna

Av Lucie Christine (1844–1908)

18 januari 1888. – Man säger ofta i vår dystra tid att den och den prästen befinner sig i en andlig öken, att tron har gått förlorad i hans församling, att kyrkan övergivits, att de sista sakramenten försummas, att det inte finns någonting kvar att göra.

Det som visades mig, utan ord och på ett mycket slående sätt, under stunden av inre bön var att när det inte längre finns något kvar att göra för prästen, återstår ännu en sak: *att han blir ett helgon*. Inte så få förhärdade hjärtan och förvridna sinnen förblir okänsliga för undervisning, för Guds ord, medan de inte skulle kunna förneka helighetens påtagliga vittnesbörd, om de varje dag fick lov att konstatera att de hade ett levande exempel på den inför sina ögon. Helgonens liv är fulla av omvändelser som de åstadkom genom blotta utstrålningen av sin helighet, vilken de likväl försökte dölja...

Jag såg också en gång under bönen den strålande prägel som prästen kommer att vara utrustad med under hela evigheten. Den är ett sublimt igenkänningstecken mitt ibland alla de utvalda och ett slags speciellt *band* som förblir mellan Jesus Kristus och honom. Denne Frälsare, som varit lydig mot prästen på jorden, bevarar i himlen tycks det mig en helt särskild bevågenhet vad gäller sin prästs önskningar. Detta var en härlig syn som fyllde min själ med beundran för och kärlek till denne så gode Gud och med vördnad för prästen.